

HEMELVAART

16 mei 1958

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik u er allereerst op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wanneer ik de kleine groep van de hier aanwezigen zie, wordt het overigens tijd, dat er eens een besluit wordt genomen. Zoals u weet, kunnen wij in een kleinere kring beter en met grotere intensiteit werken, dan in een grote kring mogelijk is. Wanneer nu blijkt, dat deze vrijdagavonden blijvend zo slecht bezocht worden - wat nu al enige keren is voorgekomen -, zouden wij kunnen overwegen deze avonden geheel of gedeeltelijk te laten vervallen in het volgende jaar. Wanneer dit zo zou blijven, lijkt mij, dat dit voor het bestuur en de financiën, als ook voor ons werk, beter is. Zou men tot deze maatregel overgaan, dan zouden wij namelijk avonden kunnen geven voor een kleiner en meer harmonisch gezelschap. Indien u deze avonden behouden wilt zien, moet u er ook zorg voor dragen, dat zij door het bezoek ook voor ons de moeite waard blijven en wij niet slechts een paar oude getrouwen, maar ook anderen kunnen blijven bereiken. Want voor de laatsten geven wij deze avonden toch wel in de eerste plaats. Overigens is dit niet te beschouwen als een verwijt tegen de nu aanwezigen. Integendeel. Op het ogenblik zijn wij onder elkaar en kunnen dus spreken over een onderwerp, dat uw belangstelling in het bijzonder heeft: HEMELVAART

Hemelvaart is natuurlijk niet een gebeuren, dat alleen maar binnen het christendom bestaat. Er bestaan in de oude en zelfs in moderne tijden steeds legenden over wezens die plotseling verdwijnen en lichamelijk ten hemel varen. Tot ongeveer 50 jaar geleden bestond er zelfs een klein dorp in de Himalaya, waar men wel zou kunnen spreken van een permanente hemelvaart. Want daar toonden zich in stoffelijke gedaante verschillende entiteiten, die normaal in hogere gebieden leefden. Zij kwamen daar om lering te geven, samen te zijn met hun leerlingen op aarde. Zij verdwenen na een dergelijk contact weer naar hun eigen sfeer. Overal horen wij hetzelfde, wanneer een dergelijk gebeuren wordt beschreven. Overal spreekt men van een verdwijnen in een glans van licht. Nu is het natuurlijk een grote vraag, wat voor licht dit wel is. Ik meen, dat degenen, die hier over licht spreken, deze uitdrukking gebruiken bij gebrek aan beter. Wanneer men spreekt over een hemelse glans, is ook dit weer een omschrijving, of ontwijking, van de werkelijkheid. De hemelvaart op zich is als het ware een terugkeren tot normale toestand van lichamen, die te hoog van trilling zijn om, onder de op aarde normale condities, in de stof te leven.

Bijvoorbeeld, wanneer u koolzuur tot een vaste stof terugbrengt, en u brengt dit opeens in de gelegenheid de normale agregatietoestand opnieuw te bereiken, dan ziet u opeens iets, wat lijkt op een steeds toenemende dampwolk. Wanneer deze verdwenen is, is ook de vaste stof tot gas geworden. Daarnaast bemerkt men een daling van de temperatuur en een prikkeling van de ademhalingswegen.

Wanneer een mens nu geestelijk zo ver komt, dat hij eigenlijk thuis hoort in hogere gebieden, dan is zijn lichaam al niet meer geheel aan de normale wetten van de stof onderworpen. De geest leeft in en rond het lichaam. Ook de aura is immers deel van de geest en haar voertuigen die in het lichaam schuilgaan. U zult begrijpen, dat, wanneer dezen tot een zeer hoge trilling komen, alles, wat zich daarbinnen bevindt - zelfs al is het zuivere materie -, hierdoor wel heel sterk beïnvloed wordt. Iemand, die in deze toestand verkeert, is dus voortdurend ook lichamelijk onder de invloed van een hogere sfeer. Alle hogere sfeer en toestand, - zover geestelijk bereikt - doet zich steeds weer kennen in het lichaam. Wanneer nu nog geen overgang plaats heeft gehad, is de normaal stoffelijke binding nog aanwezig. Wij hebben dan in het lichaam met een normaal gegroeid organisch geheel te doen, dat over eigen levenskrachten beschikt en zich ten hoogste zeer langzaam op zou kunnen lossen. Daarom krijgen wij in dergelijke gevallen dan ook te maken met andere wijzen van verdwijnen, zoals o.m. vurige wagens. Voorzichtigheidshalve maken wij hierbij de uitzondering wanneer het verschijnsel meer behoort tot het terrein van de vliegende schotels. Bij een nog levende mens zal de materie dus niet oplossen in kracht, maar zich eerder omzetten in een andere vorm van materie op hoger trillend vlak. Deze omzetting heeft voor de beschouwer eigenlijk nog het meeste van een langzaam ontploffende atoombom. Er ontstaat een

steeds heller wordend licht, dat ons doet denken aan een palm, die ten hemel rijst. Ten laatste verdwijnt alles ter hoogte van de kruin van onze palm in een laatste en verblindend licht.

Hebben wij daarentegen te maken met iemand, die reeds overgegaan is en wiens stoffelijk voertuig dus niet meer aan de normale voorwaarden van een functionerend organisme gehoorzaamt, dan blijkt, dat het lichaam dan wel is opgebouwd uit losse materie door de wil van de geest, of wel een lichaam tegen alle normale condities in beziel wordt en gevoed wordt met geestelijke levensessenties i.p.v. met de stoffelijke levenskracht, die voor de stofmens normaal is. Wanneer in deze gevallen de druk van de wil wordt weggenomen, komt het geheel meteen op het normale trillingsgetal van de geest die tijdelijk naar beneden werd getransformeerd, om een stoffelijk verschijnen mogelijk te maken. Bij het wegvallen van deze belemmering onttrekt zich het geheel, eventueel het stoffelijk voertuig inbegrepen, aan de voor de mens nog zichtbare scala van trillingen. Daarbij ontstaat op een bepaald ogenblik dus de illusie van verkleurend licht. In feite heeft dit gebeuren echter voor de waarnemer meer van een geluidloze donderslag. Iets, wat je aan alle kanten opeens beroert zonder dat je er iets van kunt zeggen. Het verblindt je en verwart je tijdelijk de rede.

Nu horen wij steeds degenen, die een dergelijk gebeuren meemaakten, vertellen, dat de persoon in kwestie oprees in een vloed van licht. Maar wanneer wij alleen maar het verhaal lezen van Jezus' hemelvaart, dan lezen wij reeds, dat de leerlingen zich ter aarde wierpen - dus het niet meer aanschouwden -, omdat het gebeuren voor hun begrip te groots en te machtig was. Wat zij nog hebben gezien, is niets anders dan het zichtbaar worden van de aura, als gevolg van een wisselwerking tussen de geestelijke voertuigen en de stof. Dus geen hemelen, die opengaan. Een natuurlijk verschijnsel, waarin het lichaam langzaam verdwijnt. Geen rijzen, maar een oplossen. De druk, die daarbij, door de vrijkomende uitstraling, op de omgeving wordt uitgeoefend, is enorm. Dat is waar. Dat is juist verantwoordelijk voor het merendeel van de verhalen.

U weet, dat subsonics - onder de gehoorgrens liggende geluiden - en supersonics - boven de gehoorgrens liggende geluiden - alle mensen sterk beïnvloeden. Je kunt een mens op deze wijze bang en blij maken. Ja, je kunt hen zelfs velerlei vreemde belevingen laten doormaken. Toch zijn dit slechts betrekkelijk lage trillingen. Stelt u zich nu voor, dat zoiets rond het visuele gebied ook mogelijk is, zodat de mens wordt beïnvloed door de stralingen, die onder en boven de zichtbare trillingen zijn gelegen. Dit is overigens een wetenschappelijk vastgesteld feit. Dan zullen deze invloeden voor menig niet reëel ervaren aansprakelijk kunnen worden gesteld en is het duidelijk hoe de aanwezigen komen tot hun illusies omtrent het gebeurde. Hoe een hemelvaart mogelijk is vanuit menselijk standpunt, zult u nu misschien enigszins kunnen begrijpen. Voor de bewuste geest is het een terugkeren tot de eigenlijke geestelijke status, tot het gebied, waar hij werkelijk thuis hoort.

Wanneer wij in deze dagen over hemelvaart spreken, komt ons allereerst Jezus in gedachten. Over Hem zullen wij allen wel eens zijn, dat Hij feitelijk te groot, te goed was voor de wereld, zodat Hij daar zeker niet thuis hoorde. Wanneer wij ook maar één tiende mogen geloven omtrent hetgeen de evangelisten en beschrijvers van Hem vertellen, is Hij gekruisigd, gestorven, nedergedaald ter helle en opgestegen tot in de hemel. Hij kende dus waarschijnlijk wel alle sferen. Wanneer iemand zover komt, past hij eigenlijk niet meer in een stofwereld, of een bewustzijn, dat tot één sfeer alleen beperkt blijft. Het is begrijpelijk, dat Jezus, na Zijn opstanding, op een gegeven ogenblik deze spanning haast niet uit kan houden. Het wordt voor Hem een steeds groter wordende noodzaak, heen te gaan. Wanneer Hem deze drang de eerste maal haast onoverwinnelijk overvalt, gaat Hij een ogenblik ten dele heen om een contact met de hogere sferen te verkrijgen en zo daar de krachten te vergaren, die nodig zijn om nog wat langer op aarde voort te kunnen bestaan. Dat is dan de verheerlijking op de berg Thabor. Later, wanneer Zijn taak voltooid is, vervluchtigt Hij a.h.w. op deze ene wereld, om in Zijn ware gedaante vele werelden gelijktijdig als een werkelijkheid te beleven.

Zoals ik u al zei, zijn er ook anderen geweest, die ongeveer gelijke ervaringen hebben doorgemaakt. Daarover worden verhalen verteld, die bijna gelijkluidend zijn met het verslag van de evangelisten. Het moet echter duidelijk zijn, dat de mogelijkheid zelfs van een dergelijke hemelvaart iets is, wat aan de hoogste leraren blijft voorbehouden. Toch zou het door een ieder bereikt kunnen worden, wiens bewustzijn meerdere sferen gelijktijdig omvat.

De geest is krachtiger dan de stof. De geest is de essence van het werkelijke leven. Indien de geest zoveel aan kracht en bewustzijn gewint, dat zij de stof overheerst, dan zal het lichaam zich ook qua uitstraling, inhoud en verloop van levensprocessen aan die geest onderwerpen. Zo zeer

werkt de geest dan in de materie, dat het schijnbaar voor haar onmogelijk is, in een eigen vorm nog voort te kunnen bestaan.

De chaos is aan aan het geestelijke principe van de wisseling onderworpen en beantwoordt niet meer aan de beperkte stoffelijkheid van wisselende vormen, maar rust in een permanente toestand van stralend vermogen van dezelfde geaardheid, die in de eerste dagen van de Schepping reeds bestond.

Vraag: Die vurige wagens zijn mij niet duidelijk.

Antwoord: Een vurige wagen in deze zin is natuurlijk slechts een beeld. Bovendien moet men niet vergeten, dat men in de dagen van de Oudheid geen begrip had omtrent de mogelijkheden van ruimte- en luchtvaart. Bij het gewone volk was er ook weinig begrip over een mogelijk opgaan in licht. Wanneer wij nu deze twee dingen naast elkaar laten gebeuren bv. in een woestijn, dan stellen wij daar: A, noem hem Aaron, en B, zeg maar Bram. A is geestelijk volbewust, een ingewijde. Zijn taak op aarde is ten einde en hij heeft zich in de eenzaamheid begeven om naar zijn werkelijke wereld over te gaan. Hij vervluchtigt, zoals wij reeds beschreven. Zijn lichaam wordt dus nooit meer gevonden. Hij wordt tot licht, dat uiteindelijk opgaat in het zonlicht, dat rond de wereld gaat en verdwijnt. Een leek ziet dit gebeuren. Zijn ogen en verstand weigeren echter het juiste verloop te zien. Wat zegt zo iemand dan? Het lichaam, de mens, is weg. Dat moet door iemand weg gehaald zijn. Ik heb licht gezien... Dat licht kan dan wel niets anders geweest zijn dan het voertuig, waarmee die mens verdwenen is. Dus spreekt hij over een vurige wagen. Heeft hij wat meer fantasie en is hij wat vromer, dan zal hij misschien spreken over een Engel Gods.

Ondertussen staat vlak in de buurt onze vriend Bram nog steeds te wachten op zijn vurige wagen. Want Bram heeft het ver gebracht op het gebied van de telepathie en kreeg contact met levende wezens, ergens in de ruimte. Nu komen zij hem afhalen als een soort gezant van de aarde, want die andere wezens zijn erg geïnteresseerd in alles, wat op andere werelden en dus ook op aarde gebeurt. Nu zij contact hebben gekregen met iemand, die past in hun wereld, iemand, met wie zij kunnen praten, sturen zij daarom een voertuig. Dat voertuig kan er bv. uitzien als een klok of schotel. Misschien is het zelfs een lichtend hoefijzer. Het kan worden aangedreven door een gebruik van grote elektrische energieën, het gebruik van magnetische velden, of kosmische stralen. In al deze gevallen zal een straling, een zeker schijnsel rond het voertuig waarneembaar zijn. Maar zelfs indien er sprake is van een raket, dan zal de uitlaat, de vurige vlam, waarop hij landt en zich balanceert, zeker voor ons, leken, de indruk maken van een vurig voertuig. Maar de leek kent deze dingen niet, dus is hij bang. Hij ziet onze vriend Bram zonder aarzelingen naar voren wandelen. Hij wordt in het voertuig opgenomen. De gloed wordt weer een ogenblik sterker, er klinkt een geluid en het voertuig verdwijnt naar de hemel.

De uitleg, die onze leek er aan geeft: "Ken je Bram? Dat is een heilige, want er is een vurige wagen gekomen met veel paarden ervoor en met enorme vaart werd hij naar de hemel gedragen". Paarden natuurlijk. Want onze leek kan het zich niet anders voorstellen. En de schrijver van de stam penseelt op zijn papyrusblad, of grift in zijn kleitafel, een bericht voor het nageslacht. "Heden kwam uit de hemelen een vurige wagen, die onze broeder Bram wegvoerde. Hij had ons echter reeds beloofd, tot ons terug te keren." Deze boodschap verschilt dan niet veel van soortgelijke mededelingen, die wij in de Bijbel en andere geschriften vinden. Het zal u dus duidelijk zijn, dat er voor mij geen reden was die vurige wagen te specificeren, daar het hier niet ging om een hemelvaart, maar om een indruk van leken, waarachter zich - zowel geestelijks als stoffelijke -, feiten zouden kunnen verbergen. Wanneer iemand dus ook stoffelijk ten hemel kan varen door de kracht van de geest, dan zal iedereen begrijpen, dat dit slechts een zichtbaar worden is van iets, wat geestelijk feitelijk al eerder heeft plaats gevonden. Wij mogen dan ook rustig zeggen, dat achter alle uiterlijkheden ook hier de esoterie weer schuilgaat. Als God scheidt, dan zullen wij verschillende grootorden van kracht of trillingen zien ontstaan. Hierin zijn de verschillen gelegen, die onze werelden en sferen kenbaar en beleefbaar maken.

Wanneer ik nu een grootorde heb van kracht, kan ik ook hiertoe behoren. Ik kan echter ook te grof, te zwaar zijn en mij niet door haar kunnen laten dragen. Een mens die op de aarde wandelt, zinkt in water onmiddellijk weg. Een insect is kleiner, of lichter, en kan op de waterspiegel wandelen, alsof het een vaste bodem ware. Enigszins op dergelijke wijze zou u zich deze grootorden van kracht en de erin besloten werelden voor kunnen stellen.

Ons bewustzijn moet veel omvattend zijn en veel Lichtende krachten in zich kunnen bevatten. Dan kunnen wij dingen zien en begrijpen, kunnen wij leven en wandelen, waar voor een ander

nog geen werkelijkheid bestaat. Hierbij gaat het niet om kleine verschillen als aarde en water of lucht, maar om gehele reeksen van kosmische werelden en toestanden.

De mens, die voor zichzelf begint te zoeken naar bewustwording, ondergaat op een gegeven ogenblik innerlijke spanningen. Wanneer je mediteert, wanneer je nadenkt, wanneer je vanuit jezelf probeert te reiken naar het allerhoogste, kan er een ogenblik komen, dat het je lijkt, alsof er een gloed door je heen gaat. Dan is het zelfs midden in de winter nog warm voor je, want deze warmte gaat van jezelf uit. Wat is warmte? Een verhoging van trilling, waardoor botsing van moleculen. Hoe hoger de trilling, hoe groter de uitgestraalde warmte. Dit warmtegevoel in ons is heel moeilijk te verklaren, wanneer wij alleen gaan werken met zenuwreacties e.d. Maar de verklaring wordt eenvoudig, wanneer wij uitgaan van het feit, dat de geest zelf tijdens de meditatie komt tot een trillingsgetal, dat boven het normale stijgt. Zolang de geest bij het lichaam blijft, zal ook het lichaam geheel of ten dele deze invloed ondergaan. Vandaar dan de eigenaardige warmte, het vreemde, haast sidderende gevoel, dat je op sommige ogenblikken kunt hebben.

Wanneer ik dat lichaam prijs geef, laat ik daarmee een voertuig achter. Je kunt in meditatie zo zeer ontrukt zijn, dat je een geheel andere wereld binnen gaat. Een wereld met misschien eigen wonderlijke gestalten en gedaanten, met schoonheid en taken, kortom, met alles, wat je van een wereld kunt verwachten. Maar desondanks een andere wereld dan je eigene, hoger en lichter. Misschien kun je wel vele van die werelden voorbij gaan, vóór je het peil vindt, waarop je niet meer verder kunt stijgen. Het lichaam is dan achter gebleven, het functioneert nog, maar met een minimum van drukte. De polsslag is haast onvoelbaar en de ademhaling is zo beperkt, dat er tenauwernood een waasje op de spiegel komt, wanneer die voor de mond wordt gehouden. Toch blijft dat lichaam een geheel. Het kan niet mede ten hemel varen. Maar de geest heeft dan toch een dergelijke tocht naar boven toe gemaakt. Hoe meer je gevoelt voor de krachten van de kosmos, hoe meer je wezen doortrild wordt door de kosmische liefde, hoe meer je de grote waarheid van leven ervaart, hoe gemakkelijker je deze toestand weer leert bereiken. Het is een prettig ontspannen toestand. Heel iets anders dan de pijnlijke krampen, waarin je vervalt, wanneer je te zeer in het duister gaat zoeken, dan onderga je een kilte, waarin het leven haast verstijft. Een dergelijk beleven schijnt ons geleidelijk, is ontspannen en vrolijk, wonderbaarlijk. Dit is echter geen hemelvaart in de zin, waarin wij dit hebben besproken. Wel kan dit het begin zijn van een later mogelijke hemelvaart. Indien namelijk de gedachten van de mens en dus ook de basis ervan, het geestelijk leven, langzaam het peil gaan bereiken, waarop langzaam een kosmisch bewustzijn ontwaakt, zal de geest zich steeds weer verzadigen met de krachten van de wereld, waarin zij voor een kort ogenblik mag vertoeven. Krachten, die ook in trillingen kunnen worden uitgedrukt en hun werking op de stof kunnen uitoefenen. Het wezen van de geest verandert in de verrukking. Naarmate zij verder doordringt in de hoge werelden, naarmate zij intenser deel daaraan heeft, zal haar eigen wezen sterker veranderen ten overstaan van de stof. Naarmate die veranderingen plaats vinden, zal ook de stof aan bepaalde veranderingen onderhevig worden. Dan kan het zijn, dat op een gegeven ogenblik de geest zozeer vervuld is met hoge en Lichtende kracht, dat zij dit lichaam tot een hemelvaart kan brengen, en een eenvoudige en natuurlijke ontbinding van het lichaam onmogelijk is geworden. Dan wordt het gehele lichaam omgezet in kracht van hogere vorm en blijft deel uitmaken van het leven. Een voertuig, dat behouden blijft, maar niet meer door stoffelijke gebondenheid tot beperking wordt gedwongen. Niet iedereen kan het zover brengen, maar ook zonder dit kan het toch reeds zover komen, dat de kracht, die in je leeft, je hele lichaam doortrekt en doortrilt.

Daardoor worden dan in het lichaam a.h.w. alle gifstoffen uitgeroeid; de geestelijke kracht absorbeert en verandert alle stoffen, die verval, ontbinding, of verandering zouden kunnen betekenen. Zo ontstaan die vreemde gevallen, waarin de lichamen zonder bederf langere tijd in hun natuurlijke vorm op aarde bewaard blijven nadat de geest is heen gegaan. Dit wordt overigens aan meer heiligen toegeschreven dan werkelijk is. Niet alle lichamen, die door de eeuwen heen bewaard zijn gebleven, zijn dus op deze wijze bewaard. Maar indien men dit bereikt, dan staat men toch al dicht bij het bewustzijn, dat een feitelijke hemelvaart mogelijk kan maken. De geest is zozeer doordrongen met hogere krachten, dat zij zelfs in een voertuig, dat zij verlaat, niet meer een grein van krachten van chaos, of ontbinding achter kan laten.

De weg hierheen is vaak moeilijk. Wanneer wij leven in onze eigen wereld, ons gekende bestaan, dan kunnen wij soms een enkele keer opstijgen naar dat Licht, naar de Allerhoogste. Eén enkele keer misschien kunnen wij die kracht in ons gevoelen en met ons dragen. Dan zijn wij als mensen al heel erg gelukkig. Er zijn mensen, die dit slechts eenmaal in hun leven doormaken. Indien wij echter leren de kracht niet alleen te beleven, maar haar door eigen wil een voortdurend deel van

onze werkelijkheid te maken, wanneer wij trachten voortdurend te leven door dit Licht, en onze krachten voortdurend uit dit Licht te nemen, terwijl wij niets meer vragen aan de lagere krachten, die rond ons zijn, dan zijn wij toch al een aardig eind op weg.

In de Oudheid stond geschreven: "De geest, deel van de schepping, kan één worden met de schepping, en al wat haar behoort, zal evenzeer deel zijn van de schepping." Het klinkt wat vreemd, want wij en alles in ons is toch reeds deel van de schepping. Maar men bedoelt hier dan ook: bewust deel. Wanneer je tot in en met het lichaam bewust deel bent van het grote geheel, moet je de kracht van het geheel ook bewust kunnen ondergaan. Vandaar, dat dit mij een redelijke weergave lijkt van het eerste doel van de belevingen op het pad van de bewustwording. Een tweede spreuk zegt: wie leert om niet meer "Ik" te zeggen en toch te streven, vindt de krachten van het Licht in zich. Zolang men "Ik" zegt, drukt men daarmee zijn eigen beperking uit. Men zondert zich van het geheel af en staat t.o. de wereld. Stel u voor, dat het begrip "Ik" weg zou vallen en daarvoor in de plaats de gemeenschap van alle leven komt. Dan zal elk streven nog slechts een medestreven binnen de scheppende gedachte kunnen zijn. De scheppende gedachte is de Lichtende kracht. Daarom is het niet verwonderlijk, dat het leren ontkennen van het "Ik" als afzonderlijk wezen een fase van buitengewoon belang is in alle bewustwordingen. Eerst dit brengt ons tot een directe eenheid met de kosmos, zelfs wanneer wij nog bestaan als stof mens, of als kleine geest.

Er bestaan ook nog enkele regels, die de laatste stelling enigszins aanvullen: Begrijpt, wat het leven denkt. Daarmede wordt bedoeld, dat je niet alleen van een menselijk standpunt moet uitgaan, maar moet trachten te begrijpen, wat een dier, of een plant denkt. Men moet trachten de relatie, waarin andere dan menselijke wezens staan met God, en hun wereld te begrijpen. Men mag niet het geheel beoordelen als het "Ik", maar moet trachten het te beleven als een deel van het "Ik". Zonder oordeel is dit vaak moeilijk.

Verder: Wie de weg wil gaan naar de oneindigheid, werp de vrees van zich. Wanneer de mens het "Ik" moet gaan verwerpen, of verlaten, dan begint hij meestal met zelfbeklag en zoekt het "Ik" terug. Dit heeft geen zin, Je moet juist leren om niet te vrezen zelf teloor te gaan. De mens vreest vele dingen als verlies en pijn misschien. Hij vreest, dat hij minder zal worden dan hij is, en degelijke. Dergelijk vrees moet men terzijde stellen. Kan men dit, dan staat men al veel vrijer in de wereld. Breng dit over op geestelijk terrein. Vrees niet, dat je verloren zult gaan. Verlang niet naar een beperkte hemel. Vrees niets en tracht alleen maar om één te zijn met alle dingen. Indien je niet vreest, kan niets je beletten deze eenheid ook te bereiken. Maar er is veel moed voor nodig om deze paden te gaan. Evenals het grote moed vergde van Jezus, eerst de kruisdood te ondergaan en dan nog zo lang in de beperkingen van een stoffelijke wereld te blijven leven, ondanks de krachten, die Hij wetend in Zich droeg.

Nog één laatste regel: Eenmaal uitgaan is een gave, tweemaal uitgaan is een streven, doch zij, die veelvuldig uitgaan, zijn de heersers, die zitten op de troon. Wanneer je eenmaal in verrukking het Goddelijke een ogenblik bereikt, is dit een gave (geschenk). Maar zij geeft je de mogelijkheid de kosmische krachten te absorberen. Wanneer het een tweede keer gebeurt, zul je hier zelf zeker naar hebben moeten zoeken en streven, want zonder meer krijg je dit geen tweede keer. Het is a.h.w. een bewijs, dat je op de goede weg bent. Maar wanneer je naar believen deze toestand op kunt wekken, moet je wel zo ver van het normale menselijke "Ik" verwijderd zijn, dat je één bent met de kosmos en de kosmische krachten. Deze laatste kracht is voor ons de uiting, de verpersoonlijking van God, van de Schepper. Daarom zitten wij dan met Hem op de troon, regeren wij met al het geschapene.

Dit alles is de achtergrond van de hemelvaart. Nu merkte zo-even iemand op: "Ik verwachtte eigenlijk meer de symboliek ervan". Wij kunnen dit gebruiken als symbool voor vele dingen. Wij kunnen het spottend doen door te zeggen, dat de hemelvaart het eerst bekende symbool van de luchtvaart was en wij kunnen het doen op de meest esoterische manier door te zeggen, dat dit het zinnebeeld is van de mens, die zich boven alle werelden verheft en één wordt met God. Die symbolen zoeken wij zelf. Zij staan niet, of tenauwernood, in verband met een werkelijkheid. Het is een poging om een gebeuren illustratief te gebruiken voor ons eigen streven. Ik geloof dan ook, dat ik er goed aan deed hier op geestelijke krachten en streven meer de nadruk te leggen dan op het symbool zelf.

Goedenavond.

BIJEENKOMST IN DE WESSACVALLEI

Goedenavond vrienden.

Welk onderwerp?

Voorstel: Kunt u iets zeggen over inhoud en besluiten in de laatste Wessacvallei bijeenkomst?

Spreker: U zult wel begrijpen, dat de bijeenkomsten van de Witte Broederschap, tesamen met de geest, en vele andere genootschappen, die trachten de mensheid op deze wereld tot een grotere bewustwording te brengen, in de laatste tijd vaak een zeer moeilijke keuze met zich brachten. In deze wereld is de toestand thans zodanig geworden, dat de bewustwording van de mensen praktisch alleen kan bevorderd worden met harde middelen. Toch blijkt, dat in een zeer groot deel van de mensheid een geestelijke honger leeft en dat zij dan ook tracht zich te verheffen. Op grond hiervan zijn reeksen besluiten genomen, waarvan ik u de meest stoffelijke weergeef.

De mens zal in de komende periode de strijd, die hij zozeer gezocht heeft en die wij getracht hebben hem te besparen, aangeboden krijgen. Wij zullen de mens dwingen zijn conflicten niet langer uit de weg te gaan, maar ze op te lossen. Zelfs indien de ondergang van de mensheid hieimee gemoeid zou zijn, is het beter, dat hij strijdende tracht zichzelf te handhaven, dan dat hij ondergaat in een lusteloosheid, die dreigt te ontaarden in een stofgebondenheid zonder gelijken. Dit houdt in, dat allerwege aan de gewelddadigheid minder remmingen worden opgelegd dan tot nu toe. Gelukkig staat hier ook iets tegenover. Men heeft besloten een aantal van de leermeesters die ongeveer drie jaren terug over de wereld zijn getrokken, nogmaals over de wereld te doen uit gaan. En wel in deze volgorde naar de volgende gebieden: Een bewuste zending naar Indië, die het alsnog zal trachten vrij te maken van de te zeer stofgebonden werken en denkwijzen, die thans als gevolg van de aanpassing aan het westen overheersen. Een zending naar Europa, die zal trachten het daar overal optreden mysticisme een gezondere en nieuwe basis te geven. Gelijktijdig zal worden getracht hier geestelijke kernen te vormen, die ook in staat zullen zijn in tijden van grote nood en moeilijkheden, de geestelijke steun te blijven geven, die de mensheid nodig heeft. Voor de U.S.A. en Zuid-Amerika geldt, dat degenen, die daar thans reeds vertoeven, hun werk op nieuwe basis voort zullen zetten. Er kan dus wel op gerekend worden, dat krachtens deze besluiten een grote reeks veranderingen op stoffelijk en geestelijk gebied zich af zullen gaan spelen.

U zult bijvoorbeeld horen van vele nieuwe sekten en vele nieuwe leerstellingen. Mogelijkerwijze zult u zelfs horen van schisma's in bekende esoterische genootschappen en sommige grotere kerken. Dit zijn geen tekenen van verval, maar een aanduiding van de overal bestaande strijd, die slechts op deze wijze onder de heersende condities nog een groei toelaat. Verder wordt besloten een aantal van de thans op aarde levende meesters tijdelijk op te doen nemen in andere sferen. Hieraan kan ik toevoegen, dat enkelen van hen hierom hadden verzocht. Dit wordt echter opgeheven, doordat een groter aantal vrijwilligers uit de sferen stoffelijk zullen worden ingezet. Er werd besloten om de krachten, die thans in de kosmos zijn, te beperken. Dit betekent, dat geestelijke condities zullen worden geschapen, die althans voorlopig de atoomkracht en de gevaren daarvan bv. in de atmosfeer zullen beperken. Dit betreft alleen die kracht, die onbewust veroorzaakt, een vernietiging van de mensheid ten gevolge zouden kunnen hebben. Wanneer dergelijke krachten door een meerderheid van de mensheid gewenst worden, zal niet alleen deze kracht worden toegelaten, maar haar verschijnen waarschijnlijk nog worden bevorderd.

Zuiver geestelijk gezien is besloten de leraar, die thans op de wereld zijn taak is begonnen, in zijn taak bij te staan door een groot aantal zendelingen met hem in contact te brengen. Hij zal waarschijnlijk over een 300 geschoolde leerlingen beschikken, die zullen trachten met hem tezamen zijn werk reeds tijdens zijn leven over heel de wereld te verbreiden. Een kleinere groep binnen het geheel van de Broederschap heeft besloten om gebruik te maken van de moderne publiciteitsmiddelen om zo de esoterische gedachte meer onder de aandacht van de burgers van de verschillende landen te brengen.

Zuiver geestelijk is verder besloten om de contacten, die deze wereld mogelijkerwijze met andere werelden op zou kunnen nemen, tijdelijk te belemmeren. Men meent dat de wereld hiervoor op het ogenblik nog niet rijp is. Wel zullen incidentele contacten en waarnemingen door de aarde worden toegelaten. Mogelijkerwijze zal nog dit jaar een bewijs worden geleverd, dat buiten de

mens ook ander bewust leven zich in de ruimte bevindt. Dit zou dan een materiëel bewijs zijn, dat op zodanige wijze ter aarde komt, dat een loochenen van zijn betekenis, inhoud en de consequenties daarvan niet mogelijk zou zijn.

Verder heeft men geestelijk gezien besloten om de nieuwe krachten, die thans de aarde beginnen toe te stromen, te kanaliseren en bij voorkeur te richten op bepaalde delen van Europa, bepaalde delen van Zuid-Amerika en een klein deel van Noord-Afrika. Dit kanaliseren van krachten heeft ten doel bepaalde punten te scheppen, waarin ook bij ernstiger storingen een bepaald evenwicht behouden kan worden. Ik vrees, dat voor sommige thans gezaghebbende partijen dit een omwenteling betekenen zal. Maar deze ommekeer is ten goede en zal over het algemeen niet met veel bloedvergieten gepaard gaan.

Dan is er ter bestrijding van de door de mensen geschapen demonen in de astrale sfeer, waaraan in de laatste jaren enkele zeer machtigen werden toegevoegd, besloten op het astrale gebied een soort schoonmaak te houden. Die schoonmaak moet u niet zien als een opruimen van al wat niet goed zou zijn. Men zal echter trachten de grote schrikbeelden, die de mens thans beheersen, en vorm en gestalte kregen in het astrale gebied, zodanig te verdelen, dat zij voor de doorsneemers niet meer een paniek vormende macht zijn, doch slechts een dreiging die hij nog kan aanvaarden, verwerken en begrijpen. Voor degenen, die geestelijk een zekere graad van rijpheid hebben bereikt, heeft men verder besloten onmiddellijk geestelijke leiders ter beschikking te stellen. Dezen zullen uitdrukkelijk niet als leermeester optreden, maar voor deze personen meer mystieke belevingen mogelijk maken, waarin zij ongetwijfeld tot een groter begrip van de ware levenskrachten kunnen komen.

Wanneer men ooit zelf een dergelijke vergadering mee zou maken, zou men wel bemerken, dat de menselijke voorstellingen in het niet vervallen bij de werkelijkheid.

Het tweede onderwerp zal heten:

RELATIVITEIT

Het is begrijpelijk dat zolang een subjectief oordeel steeds bepalend is voor elke waardering in de wereld, geen werkelijk objectieve vaststelling van waarden kan plaats vinden. Het punt van uitgang is voor elke mens afhankelijk van de opvoeding, van zijn verlangen en begeerten, plus zijn reactie op de wereld. Deze laatste kan in sommige gevallen afgunst zijn, in andere gevallen zien wij bv. een angst, waardoor men tracht zich steeds, ook in zijn oordeel, zeker te stellen. In al deze gevallen zal het door de mens uitgesproken oordeel omtrent goed en kwaad slechts voor hem zelf kunnen gelden. Dat hij dit als maatstaf gebruikt voor heel de wereld, kan in vele gevallen worden beschouwd als een aantasten van de rechten van anderen.

Er bestaat een (geen?) werkelijk meetbare en vaststelbare waarde voor goed en kwaad. Op het ogenblik dat men meent dat zekere daden of toestanden niet passen binnen eigen leven en omstandigheden, worden die door dit oordeel tot kwaad. Doch slechts, indien men zelf deze dingen doet. Een ander, die van een tegengesteld standpunt uitgaat, kan dezelfde waarde als goed ervaren. Voorbeeld: Een bepaalde groep binnen de kerk van Rome meende toen, dat het goed was ketters te martelen en hen zo te brengen tot een bekentenis van hun misdaden. Feitelijk bestonden deze misdaden in het voor zich opeisen van zekere vrijheid van gedachten, dan wel een ander geloof. Men meende, dat door zo te handelen, deze mensen - zo al hun lichamen vernietigd waren - althans naar de ziel gered zouden worden. Vanuit het huidige standpunt bezien, is dit niet veel meer dan een primitief en barbaars moorden. Bovendien weten wij wel, dat geen mensenziel gered kan worden van een dwaling, wanneer men haar dwingt in haat, angst en pijn de wereld te verlaten. Toch meen ik dat dit alles voor sommigen, die deze wreedheden, soms onder groot lijden voor zichzelf, bedreven, de mogelijkheid heeft bestaan, voor zich juist hier door een grotere bewustwording te vinden. Van hun standpunt uit was dit niet alleen goed, maar zelfs een stap verder op de weg van geestelijke bewustwording. Hiermede maak ik duidelijk dat er geen enkele vaste waarde kan bestaan, tenzij wij deze koppelen aan de basis, van waaruit een beoordeling kan ontstaan. De basis van beoordeling is zeer wisselend. Toch kunnen wij in het algemeen zekere waarden als voor ieder gelijk stellen.

Wij kunnen zeggen, dat het warm is, wanneer de bloedtemperatuur van de mens door de omgeving wordt geëvenaard, of overtroffen wordt. Evenzeer kunnen wij stellen, dat het voor alle

mensen koud is, wanneer de temperatuur valt en tot 5 à 10°C onder 0 daalt. Deze gelijkheid van waardering ontstaat alleen, omdat de basis van waaruit deze beoordeling plaats vindt, voor allen ongeveer gelijk is, namelijk de erfelijke kwaliteiten van het menselijk geslacht. Op het ogenblik, dat een bewoner van een andere planeet zich hier zou bevinden, is het zeer wel mogelijk dat deze - bv. komende van Venus - zelfs de hoogste temperaturen hier ten hoogste als koel ervaart, terwijl, wat de mensen koud vinden, voor dezen een absoluut dodelijke afkoeling kan betekenen. Een op aarde aangename temperatuur van bv. 20°C kan een dodelijke hitte betekenen voor een schepsel dat gewens is te leven bij temperaturen van 20 tot 30° onder 0.

Wij kunnen stellen, dat voor elke mens het leven moet worden verdeeld in een jeugd, een periode van rijping, middelbare leeftijd en rijpheid. Maar het is zeer wel mogelijk, dat elders een ras bestaat, dat eerst de rijpheid moet bereiken, die hier ouderdom heet, voor het in staat is de vreugden van jeugdige zelfvergetelheid te leren kennen. Wanneer men hier dus met een zekere weemoed spreekt over ouder worden, zal men daar juist het woord gebruiken met een zekere jeugdige verwachting.

Zelfs de onderscheiding van licht en duister is sterk afhankelijk van het gezichtsvermogen, dat men heeft. Is men zeer gevoelig voor zwakke lichtstralen en reflexen, dan zal men iets reeds licht noemen, wat voor een ander nog als absolute duisternis geldt. Daartegen zal misschien, wat voor de ander aangenaam licht is, voor u dan weer duister worden, omdat een te veel aan lichtstralingen eenvoudig de oogzenuw kan verdoven.

Er bestaat geen werkelijk objectief oordeel. Wij kunnen slechts komen tot een gemeenschappelijke subjectiviteit, i.p.v. een werkelijk objectief beschouwen, wat te allen tijde onbereikbaar blijft. Een gemeenschappelijke subjectiviteit wordt steeds weer bepaald door hetgeen voor de gemeenschap waarneembaar lijkt en redelijk en aanneembaar. Hierbij wordt bovendien tegemoet gekomen aan de angsten en begeerten van de gemeenschap als zodanig, waarbij mede geldt de in haar bestaande noodzaak tot geborgenheid. Een aanleggen van dergelijke maatstaven is slechts dan redelijk te noemen, wanneer degenen, die hiernaar worden beoordeeld ook feitelijk behoren tot de groep, waaruit deze gemeenschappelijke subjectiviteit eens groeide. Op het ogenblik, dat een mens zich daar door geestelijke, of stoffelijke condities bevindt, is er geen enkele reden meer om deze gemeenschappelijke oordeelswaarden ook nog als bepalend voor de inhoud van het "Ik" te zien. Het "Ik" is dan nog altijd onderworpen aan zijn eigen subjectief ervaren, waarbij de relatie tot de gemeenschap tevens een rol zal spelen. In een dergelijke situatie komen de beoordelingen van goed en kwaad niet meer voort uit de wetten, die door de mensheid als zodanig aanvaard worden, maar alleen uit de relatie met de mensheid, die bepaalde handelingen kunnen betekenen (betekenis kunnen geven).

In de kosmos bestaat geen goed en kwaad, geen links en rechts, geen boven en beneden, want de Schepper is in alle dingen en is alle dingen. Zo zijn Hem alle dingen gelijk. Op het ogenblik, dat wij oordelen, stellen wij reeds een oordeel, dat geheel afhankelijk is van onze eigen instelling en toestand, dat volledig in verband staat met de beperkingen, waaraan wij zelf qua mogelijkheden en bewustzijn onderworpen zijn. Er bestaat in de kosmos buiten God dus slechts een relatief oordeel. Een absoluut oordeel kan nooit bestaan dan in de Schepper. De Schepper, zelf alle dingen zijnde, zal m.i. niet oordelen over Zijn Schepping, maar deze tot eenheid met Zijn wezen, ook in bewustzijn, brengen langs Zijn wegen en volgens Zijn subjectiviteit, die voor ons in de uiterste fase misschien eens de grote werkelijkheid, het objectieve beleven zal kunnen betekenen.

Ik meen er voldoende op gewezen te hebben dat elke subjectiviteit niet slechts aan een persoon hoeft te worden toegekend, maar dat er voor groepen een gezamenlijk gedeelde subjectiviteit kan bestaan. Wat betreft sexuele gebruiken, landswetten, etc., mag dan ook worden gezegd, dat men op een bepaald ogenblik deel is van een gemeenschap. Het deel zijn van deze gemeenschap, waarin men niet slechts voor zich handelt en de gevolgen van eigen daden voor zich wil aanvaarden, impliceert dus een onderworpen zijn aan de subjectiviteit van die gemeenschap en aan alle wetmatigheden, die uit de gemeenschap voortvloeien.

Vraag: Door de maatschappij wordt de mens gedreven tot een sociaal bewustzijn. Het kan voorkomen, dat hij daarin op hol slaat. Kunt u een voorbeeld geven?

Antwoord: Vele. Ik laat dit echter liever aan de kranten over. Elke dag kunt u wel een dergelijk voorbeeld in de bladen vinden. Wel zou ik willen stellen dat de mens op het ogenblik, dat hij op hol slaat, zich hierdoor weerom onttrekt aan de gemeenschappelijke subjectiviteit. Dan kunnen voor deze mens ook niet meer de waarden en regels gelden, die in de gedeelde subjectiviteit voor alle deelhebbers worden geacht te bestaan. Wie te ver gaat in een of andere richting, - of dit nu

individualisme, socialisme, of iets anders is - die stelt zich daarmee automatisch buiten de wet en mag voor zich niet de rechten meer opeisen, zoals deze binnen de gemeenschap voor allen bestaan. Zolang een subjectiviteit van een gemeenschap het merendeel van de mensen omvat, zal zij echter blijven bestaan voor allen behalve voor hen, die zich bewust hieraan onttrekken. De laatsten zullen bij een dergelijk treden buiten de gemeenschap ook alle maatregelen moeten treffen om alle consequenties van hun eigen streven te dragen.

Vraag: Kan subjectiviteit ook bij abstracte wetenschap als bv. wiskunde bestaan?

Antwoord: Ongetwijfeld. Ik kan bv. bewijzen, dat bij ons $1+1$ geen twee vormen.

Vraag: Kunt u dit aantonen?

Antwoord: Eén en één slaat op twee afzonderlijke eenheden. Op het ogenblik, dat zij zich van elkaar bewust worden - samenvoeging - erkennen zij elkaar volledig en vormen één geheel, daar gelijke bewustzijnsvormen samenvloeien, zodat $1+1$ bij ons 1 vormen.

Reactie: Is dit geen drogreden?

Antwoord: Dit is geen drogreden, daar zolang de samenvoeging duurt, beiden door verzinking in de ander geheel beschikken over het bewustzijn van de ander en beide delen zich dus tezamen een eenheid gevoelen, tot het ogenblik dat in een van beiden een deel van het oorspronkelijk bewustzijn oordelend op gaat treden t.o.v. de ander, dan vindt een scheiding plaats. De oordelende factor verwerpt de ander en dus ook diens bewustzijn. Wie niet verwerpt, behoudt echter alle waarden van beiden. Zo wordt bij ons een groot min een, groot plus een klein. Dus nogmaals, dit is geen drogreden, maar een vorm van rekenkunde, die gebaseerd is op de mogelijkheden van fusie. Op aarde kan men ook stellen, dat één plus één één blijft, namelijk bij druppels water. Zo kan men ook stellen, dat één plus (één?) 100.000 is. Dat is namelijk waar, wanneer wij te maken hebben met een organisme, of celsoort, die zich door deling vermenigvuldigt, waarbij immers de fasetijd voor de vermenigvuldiging bepalend is. Overigens tel ik hier bovendien nog ongelijksoortige waarden op, op grond van een tussen beide bestaande relatie, iets wat in de rekenkunde niet zo gemakkelijk is. Waarmee ik maar wil zeggen, dat op het ogenblik, dat men met de schijnbare abstracte waarden van de mathematika rekent, er wel degelijk een relatie moet bestaan met reële waarden, waardoor kan worden gezegd, dat ook deze abstracte wetenschap in feite geheel relatief is, gezien de betekenis, die zij verkrijgt in verschillende omstandigheden en werelden.

Opmerking: Dus wanneer die twee van u één worden, bestaat er maar één oordeel?

Antwoord: Zolang zij één zijn, inderdaad. Voor beiden bestaat dan één gezamenlijke subjectiviteit. Door invloed van buiten af, of niet erkende innerlijke waarden, kan echter een verschil in oordeel ontstaan. Dan is er tevens geen sprake meer van een samenvoeging. Voorbeeld: wanneer u 2 liter water samenbrengt in een vat, hebt u geen 2 waters, maar een hoeveelheid van 2 liter water. Je kunt de oorspronkelijke delen niet meer uit elkaar houden. Geestelijk gezien: op het ogenblik, dat uit het grote vat één liter water wordt weggenomen, blijft er één liter plus één liter bestaan. Ik kan de liters tellen, niet het water. Het is onmogelijk vast te stellen, of deze liters deel voor deel identiek zijn aan de ingebrachte liters, dan wel gemengd zijn. Toch hebben beiden als hoeveelheid wederom de oorspronkelijke waarde herwonnen.

Opmerking: Maar als ik nu een rood en wit gekleurd water samenvoeg, dan zou ik het toch weer daarin kunnen scheiden?

Antwoord: Tenzij sprake is van een kleurstof, die kan worden onttrokken en dus niets met het water gemeen heeft, behalve zijn verdeling, zouden de onttrokken liters dan rose zijn. Zeg bv., dat wij een liter religie voegen bij een liter communisme. Gooien wij de zaak goed door elkaar, dan ontstaat een religieus achten en begrijpen van de rechten van de mens. Bij wederom scheiden houden wij dan 2 litertjes socialisme over. Bij samenvoeging ontstaat menging van eigenschappen. Bij deling behoudt elk deel de eigenschappen van het "Ik" en indien geen verwerpen de oorzaak van deling was, behoudt elk deel, zij het in kleinere afmetingen, geheel, wat het grote geheel door samenvoeging verwierf.

Vraag: Is de stelling van Pythagoras altijd waar?

Antwoord: Deze stelling zal altijd waar zijn, zolang zij wordt gebruikt in begrippen en niet in feitelijke afmetingen. Deze formule gaat op voor vergelijkende berekeningen van

bewustzijnswaarden en geldt dus in elk gebied afzonderlijk, zonder dat een stoffelijk gelijke toepassing mogelijk is als op aarde.

Nu zullen wij pauzeren, vrienden. Goedenavond.

ESOTHERISCHE VERHALEN

Goedenavond vrienden.

Het begint traditie te worden met een paar verhaaltjes de esoterie te belichten. Ik zal de laatste zijn om met een pas begonnen traditie te breken. Ik denk, dat ik daar te Engels voor denk.

DE ZILVEREN THEEPOT

Er was eens een man, die een zilveren theepot maakte. Eerst wilde hij een heel zilveren servies maken, maar het was maar een liefhebberij van hem en zo kwam hij er niet toe. Zo stond de theepot vele dagen suf te dromen in de werkplaats en werd toen weggegeven. Maar het was nu niet direct een mooie theepot en daarom verdween hij al ras uit zijn nieuwe woonplaats naar een winkeltje. Zo een geheimzinnig zaakje, waar in het halve duister de dingen altijd veel kostbaarder en antieker lijken, dan zij ooit geweest zijn. Daar kwam een dame, die de theepot kocht. Maar toen zij ontdekte, dat hij lekte, werd zij boos en wierp hem weg. Zo viel hij in handen van een voddeman, die hem oneerbiedig tussen allerlei rommel in op zijn wagen gooide. Geschramd en vuil kwam de theepot in een nog kleiner en geheimzinniger winkeltje terecht. Het was zo'n zaakje, waar iedereen naar koopjes gaat kijken en waar ieder steeds weer meent, dat het hem toch gelukt is ook. Hij werd toen verkocht aan de eigenaar van een landgoed. Die zette hem in een mooie kast achter glas. Tot na lange tijd er eens een deskundige kwam en minachtend vroeg: "Wat doet dat prul hier? Dat is amateurswerk". Voor hij het wist, kwam de zilveren theepot op de mesthoop terecht. Nu denken theepotten gelukkig niet veel. Slechts warm water en geurige thee kunnen hen tot enige activiteit bewegen. Voor onze theepot was dat een geluk. Want van de mesthoop kwam zij op het land terecht, waar zij door een verliefde en onoplettende boerenknecht werd ondergeploegd. Boven haar groeide en rijpte het koren en nog later kwamen de aardappelen, die haar in de vochtig sobere diepte gezelschap hielden. Toen, na jaren, werd zij opgegraven. Niemand dacht meer aan dat prul dat de deskundige had doen wegwerpen. Men haalde er een andere deskundige bij en voor men het wist, was een nieuw voorbeeld van Oud-Romeinso beschaving ontdekt. Nu staat onze theepot trots in the British Museum in een speciale kast op een speciale afdeling. Voor hem staat een fraai gegraveerd bordje, dat trots vermeldt, dat hij aan het museum werd aangeboden door die en die en van oudromeinse oorsprong was, vermoedelijk uit het jaar 10 v. Chr.

Ik meen, dat het met sommige ideeën op het gebied van de esoterie eigenlijk precies hetzelfde gaat. Iemand heeft een ingeving en tracht die in woorden om te zetten. Zo wordt het een stelling, die in een proefschrift wordt vermeld, of eenvoudig tussen geschoven wordt in een roman, die (anders) iets te kort is. Dan blijft die stelling lang begraven, tot iemand, al bladerende, zegt: "Kijk eens, hoe leuk gezegd", en dan komt zo'n spreuk in een boekje vol diepzinnige gedachten. Meestal blijft dan die spreuk weer jaren lang liggen, tot iemand, op een oude-boeken markt in een tweedehands boek die stelling opnieuw ontdekt en haar wat op gaat sieren. Wanneer het even wil, kun je dan die wijsheid nog wel eens horen als echte oude wijsheid uit het verre en oude oosten. Men vergeet helemaal, dat het eigenlijk alleen maar een gedachtenflits was van opa in Drachten, die in zijn studententijd, onder invloed van een kleine borrel, een proefschrift trachtte te schrijven.

Wij zijn in de esoterie soms geneigd alle uitspraken van anderen buitengewoon belangrijk te noemen en ons daaraan vast te klampen als oude wijsheid zonder meer. Maar wanneer wij het uit zouden geven voor wat het is, zou iedereen er gelukkiger mee zijn geworden. Op het ogenblik, dat wij aan de gedachten van anderen, of wijsgerige spreuken, te veel waarde gaan hechten, bedriegen wij onszelf. Laat ons toch niet zo dwaas zijn, een waarheid kostbaar te mogen noemen, omdat zij uit het Oosten komt, of omdat die of gene haar heeft gesproken. Wij moeten er wel voor

zorgen, dat wij in ons streven het afval van oude tijden, of andere mensen, (niet) als basis van een innerlijk heiligdom gaan gebruiken.

DE PRULLENMAND

Die prullemand stond in de directiekamer van een grote firma. Zij was buitengewoon gewichtig, zo vertelde zij steeds weer, want, nietwaar, elke afgekeurde brief van de directeur, menige offerte en zelfs wel eens een verkeerd uitgeschreven cheque komt uiteindelijk toch maar in snippers, in haar terecht... "Soms", zo snoefde zij verder, "berg ik de geheimen, die voor de hele wereld van het grootste belang zijn." Kortom, wanneer het maar even kon, schepte zij op over alles wat er in haar had berust. Dat ging goed, tot een werkster eens op een dag een oude en haast versleten boender in het kantoor liet staan. Deze begon al ras, zij het dan ook op eerbiedige toon, een conversatie met het kantoorameublement. Omdat zij zo eerbiedig sprak, vertelde al gauw de schrijfmachine, hoe wonderlijk technisch en intricaat (ingewikkeld; Red.) zij was. Zo intricaat, dat zij zelfs haar hooggeestelijke gedachten kon uitdrukken in het ratelen van haar toetsen. De vulpen en het stukje stuf begonnen mee te praten en uiteindelijk mengde ook de prullemand zich in het gesprek. "Ik", zo sprak zij, "ben de bewaarster geweest van vele staatsgeheimen. Zelfs nu sluimeren in mij nog geheimen, die voor het welzijn van de hele firma van groot belang zijn." De onschuldige boender vroeg, zeer eerbiedig en onder de indruk: "Wat dan?", maar de prullemand kon niet antwoorden, want zij droeg het wel in zich, maar zij kon niet lezen. Daarom wist zij eigenlijk helemaal niet, wat zij in zich droeg. Zij praatte maar wat. Zij kon geen antwoord geven op de nuchtere vragen van de boender. Zo werd zij belachelijk. Toen men de volgende dag op kantoor kwam, was de mooie en gewichtige prullemand scheef en in elkaar gezakt, alsof het pitriet plotseling rot en week geworden was. Niemand begreep het en de baas nam een andere leverancier. Maar de kantoormeubelen wisten het wel. Dat kwam allemaal, omdat de waarheid aan het licht was gekomen.

Weet u, wanneer wij aan esoterie gaan doen, zijn wij ook vaak geneigd ons te beroemen op allerlei groot geestelijke waarden, die in ons berusten. Wij spreken geheimzinnig en gewichtig. Maar wij moeten er toch wel voorzichtig mee zijn. Je kunt er natuurlijk wel veel mensen mee imponeren. Maar eens komt er een nuchterling, die vraagt: "Wat dan?" Dan moet je het weten, dan moet je het kunnen zeggen. Want als je geen antwoord geeft, word je niet alleen een beetje belachelijk, maar je raakt de eerbied voor jezelf kwijt. En dat is het ergste. Want hoe kan iemand, die zijn zelfbewustzijn verloren heeft en er om treurt, nu verder komen op het pad van geestelijke bewustwording?

Wij moeten altijd maar ja zeggen, dan lijkt je net:

DE KINDERSPAARPOT

die een oude Chinees was. U weet wel, met zo'n knikkopje. Lang geleden stond hij in een huis, waar veel kinderen waren. Wanneer zij wat te vertellen, of te vragen hadden, gingen zij naar de oude spaarpot toe. Dan vroegen zij bijvoorbeeld: "Morgen is het toch zeker mooi weer?", dan gooiden zij een cent in de gleuf en de oude Chinees knikte wijsgerig van "ja". Een van hen, een jongen, werd later een groot staatsman, maar van binnen was hij wat bijgelovig. Wanneer er weer eens een verkiezing was, ging hij stilletjes naar zijn oude spaarpot, die ergens op de schoorsteen stond. Dan sprak hij: "Ik win toch, nietwaar?", gooide een kwartje in de gleuf en zag tevreden toe hoe de oude Chinees van "ja" knikte. Maar de staatsman vergiste zich. Toen kwam er een grote oorlog. De mensen zeiden tot elkaar: "Het zal gauw voorbij zijn" en de Chinees knikte. Maar het ging niet gauw voorbij. Overal vielen de bommen en het land was leeg. Want overal was ziekte, honger en ellende. De mensen stierven, maar in het half vervallen huis zat de Chinees en knikte op de schoorsteen. En wanneer er dan weer een bom viel, dan knikte hij weer, want meer kon hij niet.

Wanneer wij te veel "ja" knikken, vrienden, hebben wij stoffelijk en geestelijk geen betekenis. Ook wanneer men het ons vraagt, mogen wij niet zonder meer "ja" zeggen. Eerst wanneer alles een doel van ons eigen weten en denken is, wanneer elk antwoord uit weten wordt geboren,

hebben wij waarlijk recht van spreken en leven. Maar misschien zwijgen wij wel meer, dan gaat het ons dan net als

DE LEEUWERIK

die het prettig vond, toen de aarde pas geschapen was, over de velden te gaan. Meestal schuilde hij onder het gewas met de patrijzen, of babbelde hij wat met een mus, een merel, of een spreeuw, totdat hij begon na te denken en rond te zien. Boven zich zag hij de wolken. Toen sprak hij, "Ik wil weten, wat de wolken zijn". Zo wiekte hij omhoog, zingend, vol vrolijkheid. Want hij ging immers een geheim ontdekken. De andere vogels keken hem even na en gingen verder met hun eigen zaken. Tot zij, niet zonder ontsteltenis, een vogellijf van hoog, hoog uit de lucht als een steen naar beneden zag vallen. Tot vlak boven de grond viel het, toen sloeg het zijn vleugels uit en daar zat de leeuwerik. Hij glimlachte wat en sprak, "Mooi weer vandaag". Toen vroegen al zijn gevederde vrienden hem: "Wat heb je gezien?" "Ach", zei de leeuwerik, "niets bijzonders, maar het is wel mooi daarboven".

Boven de wolken had de leeuwerik de zon gezien en hij besloot naar de zon te vliegen. Heel vroeg in de morgen wiekte hij al omhoog. Hij zong zo schoon en zo hoog, dat het als een ijl zingen verklonk, terwijl hij steeg in de ruimte. En de andere vogels zagen hem na en gingen verder met hun eigen zaken. De leeuwerik steeg zo lang, tot dat het nacht was. Toen zong hij voor de sterren. Zo mooi zong hij, dat zelfs de zilveren maan begon te glimlachen en sindsdien steeds blijft glimlachen bij de herinnering aan zijn lied. Hij zong de nieuwe dag toe en zong, tot hij in het hart van de zon was gekomen. Toen vroeg de leeuwerik, "Wat ben je, zon?" "Ik ben een licht, dat leven brengt. Ik kan dat doen, omdat in mij een licht brandt, dat mij het leven geeft". De leeuwerik dankte beleefd en terwijl hij nadacht over het antwoord en het licht, viel hij naar beneden. Het was, of er een zwarte steen zo maar uit de hemel viel. Alle vogels keken op en vreesden, dat hij te pletter zou vallen. Maar nauw boven de grond sloeg hij de vlerken uit en vriendelijk sprak de leeuwerik tegen de anderen: "Goede morgen". Toen vroegen zij hem: "Wat heb je gezien?" "Och, het is daar boven wel mooi". Elke dag vloog hij weer naar de zon. Op een dag kwam hij een adelaar tegen. Die vroeg hem: "Kleine vogel, waar ga jij al zingende heen?" "Ik vlieg naar de zon". "Dat zou ik ook willen". "Kom mee, kom mee", zong de leeuwerik. De adelaar is hoog, heel hoog gestegen. Maar zo hoog als de leeuwerik kan hij niet vliegen. Daarom begreep de adelaar wel het geheim van de wolken, maar kent hij nog niet het geheim van de zon. Dus wachtte hij tot de leeuwerik weer als een steen naar beneden kwam suizen, ving hem op en vroeg: "Broeder leeuwerik, wat is het geheim van de zon?" Toen glimlachte de leeuwerik een beetje en sprak: "Zoek naar het licht in jezelf, dan weet je, wat het geheim van de zon is. Ik vlieg naar de zon, omdat zij zoveel groter is en schoner dan ik en toch zo zeer aan mij verwant". De adelaar haalde zijn vleugels op en ging verder. De leeuwerik viel naar beneden, tot bij de andere vogels en zei: "Goede morgen". Geen van de andere vogels vroeg hem nog wat.

Iemand, die zoekt naar het innerlijk beleven, die streeft naar de innige, intense waarheid van het bestaan, kan soms als onze leeuwerik opwieken naar een hoger bestaan. Dan zie je de schoonheid en de zin van het bestaan. Wanneer je terugkeert tot de wereld en anderen vragen wat je gezien hebt, geef dan geen antwoord, want zij lachen je uit, maar zeg beleefd "Goede morgen".

DE STAD VAN DIAMANT

Die ligt ergens in een geheimzinnig dal, waar de mensen tulbanden dragen en waar de winden oude sprookjes fluisteren en de Goden neerdalen op de wolken. Wie de stad van diamant vindt, herwint zijn jeugd en leeft voor eeuwig; maar wee de pelgrim, die de weg daarheen zoekt. Hij moet door de gloeiende woestijn trekken en komt voor moerassen te staan, vol van giftig gedierte. Trekken over sombere bospaden, zonder zonlicht. Dan komen de bergen. Zelfs de draken uit de oertijd moet je overwinnen, daar zij de toegang bewaken tot het dal waarin de stad ligt. Maar al sta je in het dal, dan moet je het wachtwoord weten, anders blijf je wonen in de groene wereld van het dal, gekweld door een eindeloos verlangen, dat nooit wordt vervuld. Wanneer men u vraagt aan de poort: "Wie verlangt er toegang?", moet je kunnen antwoorden:

"Niemand", want alleen wie zichzelf prijs geeft om doel te zijn van de eeuwigheid, kan de laatste schreden gaan tot in het innerlijk Licht.

De tocht naar het innerlijk Licht is zwaar. Zij voert door het moeras van de twijfel, waarin je je voortdurend afvraagt wat goed en kwaad is, tot je meent geen weg meer te weten. Je moet gaan door een sombere wereld, waarin geen goed, geen vreugde meer schijnt te bestaan. Deze tocht betekent een steeds weer gekwetst worden door mensen, die je niet kunnen begrijpen en die ook jij niet meer kunt verstaan. Alleen de mens, die zichzelf prijs geeft aan de scheppende kracht, kan in het eeuwige Licht binnen gaan en daarin leven, want in het Licht is geen plaats voor de avonturier, die een ogenblik binnen dringt om weten (kennis) te roven en dan weer terug vlucht naar zijn bekrompen en aardse bestaan.

Vrienden, de diamanten stad ligt in ons. Het pad is moeilijk en wij zullen niet altijd weten, hoe dit pad te gaan. Maar als wij het zoeken en streven niet opgeven, ondanks alles wat het leven ons misschien aandoet, zullen ook wij eens staan in een dal van nieuw geestelijk leven en voor ons zien het Goddelijke Licht. Ga dan binnen met het wachtwoord "niemand". En zou men u vragen: "Wie is dat? Niemand?", antwoord dan: "Een vonk van het eeuwige Licht, langgeleden uitgegaan en nu tot huis gekeerd om één te zijn met al, wat Licht is".

Misschien kunt u nog iets in die verhaaltjes vinden, dat in uzelf leeft. Ik wens u toe, dat u de weg moogt vinden, al is het maar tot de groene hellingen van rust, opdat u eens zult kunnen binnen gaan in de Lichtende wereld, waarin God Zich aan ons openbaart.

Goedenavond.
(iets verkort)